

Bárányok és legelők

A bárányokat éjszakára összeterelik egy őrizhető karámba, hogy a vadállatoktól megvédjék őket. Reggel a gondos pásztor kivezeti a rábízott állatait a legelőre. Ismeri őket és azok is ismerik az Ő hangját. A közös bizalom lehetetlenné teszi, hogy bárki is tévútra vezesse, elterelje a juhokat. Bizalom bizalmat szül. Amikor pedig a pásztor nevükön szólítva kihívja juhait, előttük megy és vezeti őket a reggel frissességében, ki a szabadba. Ez a kép, melyet Jézus használ mindenképpen alkalmazható a beszorított emberekre. Beszorítva abba a kényszerbe, hogy mindig és mindenhol meg kell állni a helyünket és eleget kell tenniük az élet kisebb és nagyobb kihívásainak. Mindig, mindenhol, mindenkinek meg kell felelnünk. Összeszorítva lenni embertársainkkal, akik újra és újra megsebesítenek és mi is megsebesítjük őket, mert mi mind-annyian olyan sebezhetőek vagyunk. Jézus a szabadba vezet minket és nevünkön szólít. Ha az én nevem olyan sokat jelent, hogy kimondja, ha én olyan fontos vagyok neki, hogy személyesen hív és megszólít engem, akkor meg kell szabadulnom az élet minden felesleges terhétől, a megfelelési kényszertől. Hozzá kell tartoznom. Az emberek véleménye, az emberek előtti tekintély így elve-szíti súlyát, ami egyébként is olyan viszonylagos, mulandó dolog. Ha Ő nevemen szólít, abbahagyhatom a felesleges aggodalmaskodást és abbahagyhatom tetteimet, amelyeket azért teszek, hogy mások előtt a magam malmára hajtsam a vizet... Akkor már nincs szükségem arra, hogy az emberek előtti dicsőségem, becsületem, jó hírem emelvényére kapaszkodjam. Akkor már nem az embereknek, hanem Istennek akarunk megfelelni, az Ő szemében szeretnék jobb, igazabb lenni.

Legelőről ott beszélünk, ahol szívünket és érzéseinket bátran kitárhatjuk, ahol lehetőség van szabad lélegzésre és mozgásra. Ott, ahol nem kell többé alakoskodni, le lehet venni a magunkra aggatott maszkokat, ahol vége az álarcosbálnak. Erre a szabad és felszabadult életre Jézus saját életpéldáját mutatta be. Nem érezte kényszerítve magát a bizonyításra, arra, hogy tűnő-múlóönmagunk földi sikerei legyenek. Megmutatta azonban, hogy az önmagunk keresése és bizonyításától való szabadság az emberek számára való szabadságot és rendelkezésre állást

jelenti. Számára egyetlen mérce volt: Isten akaratának teljesítése és az emberek felé irányuló végtelen szeretet. Erre a „legelő” boldogságára és szabadságára hív meg bennünket is.

Ha Jézus nevemen szólít, ez lehetőséget ad egy szabad élet- re, mert ha megszólít Övé vagyok és a föld nem ronthatja meg bennem az eget. Minden ajándék és kegyelem. Ami pedig értékem van, azt mind tőle kaptam és nem nekem kell azt görcsösen összekuporgatnom. Lehettem az önmagamra irányuló szem- üveget, amely hamisan akarja láttatni velem ezt a világot. Ha leteszem ezt a szemüveget, úgy látom a világot és az embereket, amilyenek. Így biztosan meglátom az emberek ínségét, és jobban megértem őket. Ilyen felszabadultan értem meg, hogy aki igazságtalan velem szemben, valójában szerencsétlenebb, mint én, aki az igazságtalanságot elszenvedi. Mert ha boldog és megelégedett lenne, nem kellene neki igazságtalanságot tennie. Biztos, hogy a tükörszemüveg nélkül jobban látom majd embertársaimat, és jobban megérezem a lélek és a szív szabadságában az élet értelmét és lényegét. Így életem minden benne lévő erővel szabaddá lenne, és magam és mások számára legelőt tudnék teremteni. Jézus ezt lehetővé teszi számunkra. Ez az élet akkor alakul és formálódik bennünk, ha hallgatunk szavára és követjük őt, ha bizalmas kapcsolatban vagyunk vele a szentségek vételével, imádságos lelkülettel, életünk minden percében.

Ő hív, megszólít, vezet, terel és gondoskodik rólunk. Jézus, mint Jó Pásztor a mi igazi Gondviselőnk. Ha pedig gondoskodó szeretetével ilyen közel áll hozzánk, akkor mi nem állhatunk tőle távol, sem gondolatainkban, sem szívünkben.

Tanítását így zárja: „Én azért jöttem, hogy életük legyen és bőségben legyen.”

Uram, vezess bennünket ilyen dús legelőre, hogy életünk, örök életünk legyen!